Η παράσταση «Μόλις χώρισα» στο Θέατρο Λαμπέτη

Τηλεοπτικό τέμπο επί σκηνής

ΟΤΑΝ πριν από επτά χρόνια πρωτοεμφανίστηκε η ομάδα «Δράσις» στο υπόγειο θεατράκι της οδού Βουκουρεστίου αποτέλεσε την έκπληξη της χρονιάς. Η παράσταση «Μόλις χώρισα» -ένα είδος «μετά-επιθεώρησης»- έγινε αστραπιαία το «καλτ» θέαμα της πόλης, προσελκύοντας σεβαστό αριθμό θεατών.

Μια παράσταση που δεν ήταν ούτε avant gard ούτε ιδιαίτερα πρωτότυπη και που δεν είχε καν επαρκώς διαφημιστεί από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Διέθετε όμως φρεσκάδα, ζωντάνια, χιούμορ και απολαυστικές ερμηνείες από τους τότε άγνωστους συντελεστές της. Και πάνω απ' όλα μιλούσε τη γλώσσα της εποχής μας.

Τώρα το «Μόλις χώρισα» παρουσιάζεται ξανά με σκηνοθέτη πάλι τον Βασίλη Μυριανθόπουλο. Οι διασκεδαστικές καταστάσεις, οι φαρσικές ανατροπές, η επίκαιρη μουσική εξακολουθούν να αφορούν σε ένα νεολαιίστικο κοινό, παρότι έχουν χάσει τη δροσιά τους.

Ωστόσο, οι ηθοποιοί που αυτήν τη φορά ανήκουν στην τηλεοπτική κουλτούρα της χώρας μας (Πρόδρομος Τοσουνίδης, Βασίλης Παλαιολόγος, Αντα Λιβιτσάνου, Φωτεινή Ντεμίρη, Αννα Μονογιού, Σάννυ Χατζηαργύρη, Δημήτρης Κουρούμπαλης, Βάσω Γιουλιελμάκη, Δημήτρης Ζωγραφάκης, Ασημάκης Αλεξίου) δεν μπόρεσαν να ανταγωνιστούν τους προκατόχους τους.

Αντίθετα, σε γενικές γραμμές, ακολούθησαν υποκριτικούς «κώδικες» των πλέον κοινότοπων εγχώριων σίριαλ(στριγκλίσματα, καμώματα, υπερβολές). Αφήστε που η απίστευτη ευκολία με την οποία αντιμετώπισαν τους ρόλους τους καθώς και κάποιες πενιχρές ατάκες προς τους θεατές, που τις «πλάσαραν» ως στοιχείο αμεσότητας, υποβάθμισαν ακόμη περισσότερο την πρόθεση του συγκεκριμένου ανάλαφρου εγχειρήματος.

Στις εξαιρέσεις ανήκουν ο Δημήτρης Κουρούμπαλης, ο οποίος κατάφερε να σκιαγραφήσει με μπρίο τον τύπο ενός Ισπανού ερωτύλου, και η Βάσω Γιουλιελμάκη, η οποία, ως πλανόδια πωλήτρια, ερμήνευσε με κέφι τη σκηνή επίδειξης τάπερ.

Από κει και πέρα ο υποτυπώδης μύθος αφορά στο χωρισμό και... πώς να τον αντιμετωπίσετε.

Υπάρχει αρκετό ερεθιστικό υλικό που θα μπορούσε να συνεισφέρει στη διαμόρφωση μιας έξυπνης παρωδίας και που έμεινε ανεκμετάλλευτο από τον Βασίλη Μυριανθόπουλο. Η βυθισμένη σε βαρύ πένθος Ηλέκτρα, οι ανεξέλεγκτες σεξουαλικές ορέξεις της Ελληνίδας μάνας, η ξέφρενη επιδειξιμανία άοσμων, κατά τ' αλλά, ανθρώπων της διπλανής πόρτας προσφέρουν πεδίο για γελαστικούς αυτοσχεδιασμούς. Η παράσταση του «Λαμπέτη» ελάχιστες φορές εκμαίευσε την ευεργετική επίδραση του γέλιου. Ακόμη και ο σφιχτός ρυθμός που πέτυχε η σκηνοθεσία εκφυλίστηκε μέσα σε ένα αφηρημένο άθροισμα εντυπώσεων.

Η σάτιρα σε οποιαδήποτε μορφή της υπακούει σε αυστηρούς κανόνες και, πέρα από

επιδέξιους (για να μην πω ευφάνταστους) κωμικούς, απαιτεί άρτια τεχνική, εσωτερική πειθαρχία, ακρίβεια σε κάθε κίνηση.

Επιπλέον, ούτε το κιτς σκηνικό της Χριστίνας Κωστέα ούτε τα δημοφιλή μουσικά ακούσματα, ο αθυρόστομος καθημερινός λόγος ή η γνώριμη φωνή του Αλέξη Κωστάλα επαρκούσαν για να σχολιάσουν αποτελεσματικά τη σύγχρονη πραγματικότητα.

Η υπόθεση

Βρισκόμαστε στο πάρτι της Ηλέκτρας όπου όλοι, εκτός από την εορτάζουσα, γνωρίζουν ότι ο εκλεκτός της καρδιάς της την έχει απαρνηθεί. Οι προσκεκλημένοι βυθίζονται σε αμηχανία, επινοούν τρόπους να κρύψουν την αλήθεια, μπερδεύονται σε ένα δαίδαλο παρεξηγήσεων. Μέχρι το απρόβλεπτο -στα όρια του μακάβριου- τέλος, δείγμα και αυτό της γενικότερης αίσθησης σαρκασμού.

Ταυτόχρονα τα πρόσωπα «αποκαλύπτουν» τη δική τους ταυτότητα, στοχεύοντας να σκιαγραφήσουν ένα πορτρέτο της σύγχρονης εργαζόμενης -κυρίως- νεολαίας διαφορετικών κοινωνικών στρωμάτων: από το ραδιοφωνικό DJ μέχρι το παιδί της πιτσαρίας και από τον ερωτικά πεινασμένο αλλοδαπό εισβολέα μέχρι την απελευθερωμένη μικροαστή.

ΚΡΙΤΙΚΗ: ΕΛΕΝΗ ΠΕΤΑΣΗ

5 Αυγούστου 2005